

Mrtva priroda

Nad listom doba snovito bdije svoje cvjetnice darujući
Pa sad nad mrežom pretvorbi u svjetlu zlaćanom tami
se bližeć

Neki novi svjedoci rasta prvog stabla ploda, žilno
i bežilno lebdenju nalik

Ili prvoj kiši veliko more, ususret bez vjetra,
ko balzam trnu

Neki novi svjedoci pretvorbi,
ptice u zvijeri, ribe u oblak, neba u zemlju, mjeseca
u oko nepoznato,
biljke u klobučac grane

Nečujno nas pohode plamenovi prvog sunca mladi
listovi nebeske knjige

Pa sad čitamo nevidljivo pismo gonetajući simbole
mrežastih krila u devetoj Sali kraljevstvu
cocenskih šuma, svjetlucavu krajoliku naših
sutona u tijelu plamena *Arachnida*,
Hymenoptera, *Tipulidae*, *Formicidae*,
Brachychera, sjaj okamine

Dišući cijeli svijet prije nas, poslije nas, u zebnji
od velikih kiša
zauvijek ostajući, grožnja od divovske vatre, kazna
od srdžbe božje

Uznici sudbe u praznoj Sali gdje još drhti dvokrilce
pod staklom, dah spavača osuđenih obitelji,

tjelešce sarkofagno, kukuljica gigantske tišine svjetluca,
goreć ne dogori, ne sluteć mijene dobi ni lice vidje
neko što brižno nudeć kolijevku doma toj boji
drame, oltar zemlje, zaštićena od pitanja
ljudskih, novih stanovnika, od knjige Sudbine

To bijaše jednom
Za moj dnevnik

Dok vani stoluju magle nove i liju potoci neplodnih
nebeskih kiša
Otkucaji mojeg i tvogeg srca, zamasi tvojih ticala –
glazbeni tren na Zemljinu Satu

Finale

U tvom je snu raj
Putuju zračne vojske ne poznaju moje krajeve
ni čeljusti dimenzija velike zvijeri
Zmija krilata ne opisuje više krug loveći vlastiti rep
Na obalama iščezlih svjetova lovci još traže tragove
Pandža za sreću, truli očnjak prehistorijskog psa
za dug život,
Poziv za svjetski kongres, za ulaz u akademiju znanosti

Novo doba suša, sauna za ohlađene kosti, pa opet doba
ledeno, prvo i kasno rođenih,
Kaosa i Kozmosa

Spilja i koralja, lova i kamena, roga i ratnika, bronce
i željeza, bogova i pomračenja, groma i sunčeva
soka, gigantomahije i pjene morske, mornara
i djevice, otoka kiklopskih, luka i bezakonja,
jabuka slatkootrovnih, kosti jednoroga

Izmišljotine i krila vjetrenjača za bolesne umove,
lijekovi za noćne groznice
Bestijariji ljekonosni, kabineti rijetkosti, magije
i mrtvački plesovi, Gesner i Mercati, Vincent
Kastavski, Sveti Petar u šumi, pape i vrtovi, Bog
i Sotona

Čeka li na nas krilo divovske ptice i let u svemirske
odaje glazbe, za vrata bjelokosna u dobre snove,
u uho školjke, veliku citru, u najljepši od svih

svjetova, naše mjesto u posvećenoj tajni
zemlje čuda, život vječni? Čovjek – fosil?
Život i smrt? Tužaljke pijeska u preletu
milenija? Školjka iz Diluvija? Razjapljena usta
kita? Ljepota neizrecivog? Šutnja mistika?

Herbarium diluviarum

Dišu duše u zaštićenu prostor
Kiklopske rudine
Nostalgija svjetla u košnicama čudovišne prirode
Bez vremena
Okamenjena svjetlašca iz mračna prazna doba prije
Riječi

I bi svjetlost i odvoji se tama i potom Previše svjetla
i Dan i noć, san u mramoru Zemlja i Nebo,
More i Zvijeri, Trave i Bilja, i Pupak Svijeta,
i Djevica, Zjenica Svijeta, i tijelo Androgina,
bradata lica i s dvije sise, Sunce i Mjesec,
Dobro i Zlo, Duša i Tijelo

Skeleti salamandra, čudovišta i reptili mora i spilja,
lubanja i čeljust, bezglava zmija, sok sunčanih
zraka, ambra i mošus, glossopetra, jezik
kamena i četiri krune

Tražim svoj talisman, zapis s kornjačinih leđa, iz priča
putnika, razgovaram s dalekim bliskima, samo
još dijelove krila anđela svirača skupljam
na mojim obalama, ostatke sa stolova obilnih
gozbi, pečenje prženo na vatri crnog sunca
s plavom ružom u ispranoj školjci mojih želja

Tako se javljaš u mojemu snu
Godine nove u krug

Otvaram ti nebo za svaki dan

Zapisujem događaje, uzroke stvari mogućih
a nedogodeh, suvišnih stvari usput skupljenih
u dnevnik ljubavi i sijući ga posvuda, poput
malog sjemenja koje će niknuti i umrijeti
u zemlji, neprimjetno, tako, za šalu, ne rađajući
ploda ni granu za hlad budućem nekom
slijepom aedu, za prizivanje zvijezde,
ne za predskazanje sreće ni srca tajnih moći
ni briljantnih ideja

Učim iz tijela čudovišta, djela Sotonina, iz svijeta
incidenta i skandala, efemernog i pustog

Napustiše nas i tragovi, iščezli fragmenti i torza,
i posljednji svjedoci, budućnost prepuštena
neznalcima, srušen toranj jezika, zaboravljeni
rukopisi pa sad riječi lutaju lancima besmisla,
čudovišta bez glave i udova, svrhe i razuma,
čuda neprirodna katastrofe svemirske

U mom dnevniku herbariju najviše sasušena sjemenja
pitanja

Je li Stvaranje bilo savršeno, Velika Ura ispravna, gdje
je nestao Čovjek kad utrnuje smrću, odakle
dolazimo, gdje je luka, božanski Ocean duša,
jedan sveobuhvatni Duh, miruje li nad vodama

Množe se Škole Potopa, tumači Nigdina, gluhi
za svirale u orguljama, učenici zavedeni
đavoljim znanjem ostavljaju se nauke, dokazuju
životinjsku dušu

A tijelo kopni, kosti se troše, omotači popustili,
životni principi promijenjeni, razjedinjeni,
izvori presušili, zakoni narušeni, događaji
nerazjašnjeni, žal za mladom srnom

A čudu nema kraja
Dokaz novije nečije opstojnosti? Dokaz za to
BezTraga?

Autoportret

F. del Cossa, *Sveta Lucija*

S platna stoljeća iz peteljke drhteć ljepotom plamte
dva oka – dva cvijeta ko zvijezde svete djevice,
zaštitnice vida očnjeg

Zjene svijeta,
oduvijek najplemenitijeg osjetila

Pateć još uvijek od pogleda, njenog uzdarja, ko osvetu,
kaznu za ljubavnu žudnju lovca u noći, najljepši
dar mu posla koji najvećma želi

Krateći sebi danje svjetlo, svete muke sjajni oganj
Prosije svjetlost očiju svojih, dragocjen biser
Premda slabije od sunca, obasja tamu,
Vlastitom žrtvom sačuva sebe od zla, duhovne oči
na poklon zadobi

Ne stareći, nebo smiješak im dade da vodič zemlji
i svijetu budu

A vatra griješna što prijetnja njoj bi, u sušu suzu ishlapi,
usplamti gaseći se ne zgasnu no jače zasja

Pa želju smiješkom ko poruku posla:
Čovjek da okom ne vidi ništa već svjetlom višim

kao što ona bez očiju tjelesnih svojih duhovne
u zamjenu dobi

stapkom cvjetnom, osmijehom Boga gledajuć svjetlosni
svemir

udišući posljednju od samoća
paleći svjetlo u bunaru vremena
nama u buduću prošlost

od Cossina kista vječna časa

Hortus conclusus

U vrtu cvjetnom arkadički poljupci pastirske igre trn
bez cvijeta gospodari zmijskim okom srcem
košute i stopama zečjim

Zovu sva imena ljubavi zemna i nebeska na samoću

Tajne igre ptice i ribe labuda i pauna

Najbogatiji sati djevice i jagodice

Otvorene oči noći rajskog vrta

Ispija se otrov s medenim mlijekom izvora mladosti
odavna presušilog

Knjiga lista u sjenci zaborava

Neodredivo doba godišnje:

Moj vrt misli zatvoren za zemlju čudesa

Sanovnik malenog svijeta

Još sveci i proroci madone od rožarija u vijence moje
dokolice upliću svjetla i sjene svojih aura, brzo
i kratko

Drhte krila anđela nad ponorima

Moja sjena i ja za listove tišine mrtvi plesači

Vrati se dobra Smrti lijepa tratino agonijo Vrta stara
kožo zmijska griješni i prokleti

Zlatno Doba Prekasni sastanak

Uvećanja Premještanja Preobrazbe Neki novi
anti-Antonioni

Đavo u boci u kolu janje i lavica Sunce u Ribi krilati
demoni na glazbu Nokturna plešu u nedjeljno
jutro:

Ne-jutro Ne-vrijeme Mrtvo vrijeme Sve-vrijeme
Svečanosno Razbludno Prijapsko

Predio duše
Noćne vinjete Bijeli crtež Okvir za izbrisano Vrijeme
Nedogođeno Možebitno Zaboravljeno
Nigdinsko
Mrtvi teret

Vitez smrti rekvijem puše
Sunce u pijesku ogleda svoj reljef, grob u majolici
Sipino crnilo
Žena sa zmijama u kosi
Zmajevi rigaju vatru
Ova zemlja slasti i korote, smrti i svečanosti glazbe
i arabeske za dječaka androgina pod zečjom
vunom s bradom starca, rukom na molitvu
za dolazak kiše i s dvije sise hraniteljice, s dva
lika blizanca na trbuhu, drveni kipić prvog
pretka, kipara Crnog kontinenta, moje Ikarije

To je sve što od tebe imam:
Ogrlicu šutnje
Obrednu kopču za sreću (Muzej Branly, pamtiš?)
I još:
Strah od utvara
Mlade mrtve duše

Ne gasi svijecu
Nisi sam
U svome si vrtu
Zemaljskom raj

Vrijeme

Vrijeme je dijete, koje se kamičcima igra: dječje carstvo.

Heraklit, fr.52

Vrijeme bez mene, bez tebe, u sve vrijeme vjekova
U nama kroz život naš, u krilu njegovu prebiva,
u njemu se ne videć
Prolazno i neprolazno, bezvremeno
Vremena vjekovita, vremena stara zlatnog doba

Vrijeme snova
Šum srca
Nada i očajja, cvijeća i drača
Dolaženja i odilaženja, bora tihih stvari, tereta
skupljana njegovim odrastanjem, djetinjstvom
i mladošću, starošću i žalošću, povijanjem
i kraćenjem

Vrijeme puževih koraka
Približavanja i udaljavanja, polaska i dolaska
Tajeć rane odiljanja
Vrijeme ubrzano i vrijeme usporeno, vikor vremena
Vrijeme nepredvidivo u nemir otječe
Blatno, zagubljeno u ulicama velikoga paloga grada
Rasuto, potrošeno, proigrano

Vrijeme ne-vrijeme i vrijeme sunčano
Vrijeme mrazno i suzno, vrijeme radosno, gorko
i utješno, vrijeme griješno, razbludno
Vrijeme stalo, mrtvo, bezdogađajno, gdje zanoći
ne osvane
Vrijeme pusto-lovno, vikhorno, razoriteljno, snova
bez sanjača, vrijeme gluho i bezglasno
Vrijeme slijepo i trudno, smrtno, akrobatsko, igre,
ravnodušno za misli

Vrijeme slika šifra i enigmi, opet ponovljeno
Vrijeme samo tuži na nekom školju
Vrijeme uredno složeno u kovčeg ostavljen
na kolodvoru nekom putniku, lopovu
ili siromašku

Dok otkucava sat bez kazaljki hip i čas, ure večeri koja
pada unatrag od jutra do noći na naša ljeta,
na naše zbogom kao zarez bijele stranice, čežnja
neotposlanog pisma, il pala zvijezda bez
očinskog svjetla, mrtvo sunce

Slava vremena
Ljeta za ništa

Meandri vremena

Tragovi

Bez snova povlači se more
Sjenka oblaka blago liježe na pisaći stol brišući trag
pisaljke
Suma knjige praznih stranica što ih vjetar lista
Na zlatnom zaslonu moje svjetiljke *Eruca Sylvestris*
flore albo cvijet firentinski ne pamti korijen
krošnje svojih šuma

Ostarjela škropionica davno zaboravi ime majstora
svojih vrata
Zelena paprat pocrnjela od očiju stoljeća
Spuštam umorne stope pred lica svete priče
O moje šumsko cvijeće ne ovija se zmija ne ječe
tužaljke, utihle trublje anđela svirača
Na kocki trga prazna ploča vatrenog psovača
tko bijaše prorok mrka lica
kaleži u plamenu
purpur zgažen
krvava molitva mača
bijes dana u lice noći
mostovi u lament svijeća
zgasli svijećnjaci dalekog Cvjetnoga grada tihog
poput duha

Tenebrae, kraj sjećanja

Zaboravi ogledalo i dijamant, sliku i križ, pocrnjelo
srebro,
povuci riječ za nju spreman umrijeti
pokloni ljubav za grijeh lijek za samoću

Tragove ti izbrisa val i vjetar hladni
vatra srca, tugu neutješnu
i život bljesak što je, tek se javi, a već nestaje
a jučer i sutra tek rođeno stoje, već mre

Dok svjetiljka moja noću cvijetom gori
Gorki korijen jedne duše lijekom posta
I mi – jednog drugog doba samo igra sjene
Prazno ime što sitnom dušom cvijeta
brzo i lako bez traga tek svjetovima luta